

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 20 ივნისი.

“დინამო” (თბილისი) - “ზენიტი” (ლენინგრადი) - 2:1 (1:0).

“დინამო”: ურუშაძე, ძოძუაშვილი, ებრალიძე, ხურცილავა, ჭელიძე, პეტრიაშვილი, კუტივაძე, მაჩაიძე, მეტრეველი (ყიფიანი), გ. ნოდია, ლ. ნოდია.

“ზენიტი”; პრონინი, ბულაგინი, ლობოვი, გოლუბევი, ზაგუმენისი, სადირინი, კოხი (ნაუმოვი), ტრემბაჩი (ხრომჩენკოვი), ივანოვი, გონჩაროვი, ფოკინი.

მსაჯი: ი. ბალიკინი (დნეპროპეტროვსკი).

“ზენიტის” სატურნირო მდგომარეობა 10 ივნისისთვის, რბილად რომ ვთქვათ, ერთობ არასახარბიელო იყო: სულ 7 ქულა ათ თამაშში, სახიფათო ადგილი აუტსაიდერთა შორის, მხოლოდ 4 გატანილი გოლი... გათამაშების პირველი ნახევარი კი დასასრულს უახლოვდება. ასეთ პირობებში, გინდა, არ გინდა, იძულებული ხარ ითამაშო ისე, როგორც არასდროს, გამოავლინო ყველაფერი, რაც შეგიძლია და შეიძლება - ცოტა მეტიც.

და “ზენიტმაც” სწორედ ასე ითამაშა - თავის შესაძლებლობათა მაქსიმუმით (ამინდიც შესაფერისი, “ლენინგრადული” იყო - წვიმიანი), ძალების უკიდურესი დაძაბვით, მთელი მონდომებით. როგორც მატჩის შემდეგ განაცხადა გუნდის უფროსმა მწვრთნელმა ე. გორიანსკიმ, “ზენიტს” მანამდეც ასეთ ღონეზე რომ ეთამაშა, მას ექნებოდა არა 7, არამედ 10-11 ქულა...

მატჩის მსვლელობაში ლენინგრადელები თავს არ ზოგავდნენ, რომ ეხსნათ თუნდაც ქულა. საამისოდ ისინი ჯერ კარგად ორგანიზებულ კონტრიერშიებს ახორციელებდნენ, რომლის მახვილზეც აქტიურად, ძალიან სახიფათოდ მოქმედებდნენ გონჩაროვი და კოხი, ხოლო შემდეგ, დინამოელთა თავდასხმის აშკარა პასურობა ნათელი რომ გახდა, “ზენიტს” მთელი პერიოდები ჰქონდა, როცა საფუძვლიანად ფლობდა ინიციატივას, შეტევაში გადაჰყავდა დიდი ძალები და დინამოელთა დაცვას მძიმე დატვირთვით უხდებოდა ბრძოლის წარმოება. ბევრჯერ კარის ბედი ბენზზე ეკიდა და თავი გამოიჩინა ურუშაძემ, რომელმაც რამდენიმეჯერ იხსნა თავისი გუნდი უკიდურესად ძნელ ვითარებაში.

როგორ უნდა გავშიფროთ ყოველივე ზემოთქმული? რატომ გაგვიჭირდა ასე მატჩის მოგება აუტსაიდერთან, რატომ ვიდევით ქულის დაკარგვის საშიშროების წინაშე გუნდთან, რომელსაც მანამდე ათ მატჩში სულ 4 ბურთი ჰქონდა გატანილი?

გუნდის გაჭირებაში უპირველესი დამნაშავეა თავდასხმა. რა შეიძლება ითქვას კარგი ჩვენს ფორვარდებზე, როცა “ზენიტთან” მატჩის წინ მათი აქტივი შეადგენდა სულ 5 ბურთს 9 თამაშში (მეექვსე გოლის ავტორი ნახევარმცველი მაჩაიძე გახლავთ). სტატისტიკოსები ალბათ გამოთვლიან, რომ ასეთი “გვალვა” თბილისის “დინამოს” თავდასხმას იშვიათად მოსწრება. თითო მატჩში ჩვენს შემტევ მოთამაშეებს გაუტანიათ 3-5 და მეტი ბურთი. ეს გვახსოვს, მაგრამ ერთ მატჩზე საშუალოდ ერთი გოლი რომ არ მოდიოდეს, ეს კი მეტისმეტია. საქმე გვაქვს ჩვენი ტრადიციების აშკარად საწინააღმდეგო მოვლენასთან!

რა შეგვიძლია კარგი ვთქვათ თბილისის “დინამოს” თავდამსხმელებზე, როცა 20 ივნისისთვის მათ ყველას ერთად უფრო ნაკლები ბურთი ჰქონდათ გატანილი, ვიდრე ერთ კაცს, მინსკელთა ბომბარდირს მალოფეევს? შედეგიანი შეტევის გარეშე

თბილისის “დინამოს” წარმატება წარმოუდგენელია. ეს კარგად უნდა ახსოვდეთ მათ, ვინც ბ. ჰაიჭაძის, ა. ლოლობერიძის, გ. ჯეჯელავას, ა. ხარბედიას, ზ. კალოევის, თ. მელაშვილის, ი. დათუნაშვილისა და სხვა წინაპრების ტრადიციების გამგრძელებლადაა მოწოდებული კოლექტივში.

გაიხსენეთ განვლილი მატჩის მსვლელობა. პირველი ტაიმი ისე გამთავრდა, რომ “დინამოს” თავდამსხმელებს ხეირიანი არაფერი შეუქმნიათ შეტევის ზონაში. ჩვენ ვლავარაკობთ არა ტაქტიკის საკითხებზე, ამა თუ იმ კომბინაციის სიაყვარებზე, არამედ წინა ხაზის მოთამაშეთა სრულ უმოქმედობაზე. ბურთი სულ ცოტა დროითაც არ ჩერდებოდა წინ, იერიშის დროს და “ზენიტის” დაცვა პირველივე შეტაკებისას იგერიებდა მას. “დინამოს” თავდამსხმელები არ იხსნებოდნენ გადაცემის მისაღებად ღია პოზიციაში, ითქვიფებოდნენ მოპირდაპირე მცველთა შორის, სისტემატურად კარგავდნენ ბურთს, ვერ ასრულებდნენ ელემენტარულ მანევრებს. ასე გრძელდებოდა დიდხანს, რეგულარულად და მხოლოდ მაშინ, როცა მატჩი დასასრულს უახლოვდებოდა და სათამაშო დროც სულ რაღაც 15 წუთი დარჩა, თავდამსხმელებმა ხელი გამოიღეს და “გამოჩნდნენ” მინდორზე გ. და ლ. ნოდები. მაგრამ 15 წუთი ეყოფა ასეთ მძიმე მატჩებს?

ამიტომ ვუსვამთ ხაზს, რომ თამაშის მთელი სიმძიმე უკანა ხაზების მოთამაშეებს დააწვათ და ანგარიშის გახსნაც ნახევარმცველმა შეძლო. მე-17 წუთზე ბურთი მაჩაიძესთან მოხვდა, ნახევარმცველი მოკლებული იყო საშუალებას რაიმე კომბინაცია გაეთამაშებინა თავდამსხმელებთან, ვინაიდან ისინი ჩაკეტილი იყვნენ, და მან 25 მეტრიდან მოულოდნელად, ძნელი მდგომარეობიდან დაარტყა კარში. პროინი ვერ მისწვდა ბურთს - 1:0.

ეს გოლი “ზენიტმა” გაქვითა 67-ე წუთზე. სადირინი სწრაფად გავიდა მარჯვენა ფლანგზე და ძლიერად დაარტყა. ბურთი მოხვდა თბილისელთა ერთ-ერთ მცველს, შეიცვალა მიმართულება და გავიდა კარში - 1:1.

დინამოელთა თავდამსხმელები ერთხანს ისევ ინერტულად თამაშობდნენ, მაგრამ მერე მოწესრიგდა მათი ურთიერთმოქმედება, “ზენიტის” კართან შეიქმნა რამდენიმე სახიფათო მომენტი და 77-ე წუთზე გ. ნოდამ პეტრიაშვილის გადაცემით ზუსტად გაგზავნა ბურთი მეტოქის კარში.

ცალკე აღნიშვნის ღირსად მიგვაჩნია თბილისის “დინამოს” სათადარიგო შემადგენლობის მეტად საინტერესო, მონდომებული, მაღალკვალიფიციური თამაში. ჩვენმა დუბლიორებმა თავი გამოიჩინეს “ზენიტთან” და დამაჯერებლად გაიმარჯვეს - 2:0. ბურთები გაიტანეს ილიაღიმ და ყიფიანმა.

ბ. ქორქია.

“ლელო”, 22 ივნისი, 1971 წ.